

RUDYARD KIPLING

NOBEL
EDEBİYAT ÖDÜLÜ
ALAN EN GENÇ
YAZAR

Mowgli

Bir Orman Efsanesi

carpediem!

**

Baba kurt Rama, günlük uykusundan uyandığında, kaşınıp esnediğinde ve kendine gelmek için gerindiğinde Seeonee tepelerinde saat, çok sıcak bir akşamın yedisiydi.

Anne kurt Raksha, büyük gri burnunu yuvarlanıp ciyaklayan dört yavrusunun üzerine uzatmış yatıyordu ve ay, ailenin yaşadığı mağaranın ağzında parlıyordu.

“Grrrr! Avlanma vakti geldi!” dedi Rama.

Tam tepeden aşağıya atlayacaktı ki kabarık kuyruklu küçük bir gölge, eşikten geçip viyakladı:

“Ey kurtların şereflişi, iyilik hep yanında olsun. Ne sen ne de ailen açlık nedir bilmesin. Varsa eğer yemek artıklarınızdan bir parça, hayır demem bilesin.”

Bu, çakal Tabaqui'ydi. Ve dalkavuğun tekiydi. Seeonee kurtları Tabaqui'yi hor görürlerdi çünkü dedikoduyu sever, herkesi birbirine düşürürdü. Ayrıca leşlerden arta kalanlarla beslenirdi. Ama aynı zamanda ondan çekinirlerdi de çünkü Tabaqui, kafası kızdı mı gözü dönen tiplerdendi. Büyük küçük demeden önüne geleni ısırır, kızınca kendini kontrol edemezdi. Öyle zamanlarda kaplan bile ondan kaçıp saklanırdı. Çünkü delilik, vahşi bir yaratığın başına gelebilecek en kötü şeydi. Ormanda, bu haldekilere 'divane' denirdi.

“Öyleyse içeri gir ve bak” dedi baba kurt Rama sertçe, “Ama burada pek yiyecek yok! Sen de bunu bilesin.”

“Bir kurt için yoktur belki” dedi Tabaqui, “Ama benim gibi sefil bir yaratık için kuru bir kemik bile iyi bir ziyafettir. Biz çakal halkı, kim oluyoruz ki seçim yapabilelim?”

Sonra mağaranın arka tarafına doğru ilerledi. Orada üzerinde biraz et olan bir geyik kemiği buldu ve neşeyle önüne oturdu.

“Bu güzel yemek için teşekkürler” dedi dudaklarını yalayarak, “Asil çocukların ne kadar güzeller! Gözleri ne kadar büyük! Ve

çok da gençler! Üstelik hepsi de erkek... Tam bir krala yaraşır veliahtlar hepsi de..."

Tabaqui, çocukların yüzlerine karşı iltifat etmenin uğursuzluk getirdiğine inanıldığını biliyordu. Orman halkı, nazara inanırdı. Anne ve baba kurdun, rahatsız olduklarını görmek onu memnun etti. Yaptığı ufak kötülüğün keyfini çıkararak kıpırdamadan oturdu ve sonra kin dolu bir sesle şöyle dedi:

"Shere Khan, avlanma bölgesini değiştirmiş. Artık bu tepelerin arasında avlanacakmış, bana öyle söyledi."

Shere Khan, yirmi beş kilometre ötedeki Waingunga Nehri yakınlarında yaşayan bir Bengal kaplanıydı.

"Buna hakkı yok!" dedi Rama öfkeyle, "Orman kanununa göre, gerekli uyarıları yapmadan avlanma bölgeni değiştiremezsin. Eğer o, bu bölgeye girerse çevredeki tüm av hayvanlarını korkutup kaçıır. Bense özellikle bu günlerde her seferinde iki av yakalamak zorundayım."

"Annesi bile ona 'aksak' derdi" dedi Raksha alçak sesle, "Doğduğundan beri bir ayağı topallıyor. Bu yüzden sadece sığır avlayabiliyor. Waingunga köylüleri bundan dolayı ona öfkeli oldukları için yer değiştirip buraya gelmiş olmalı. Ama

bu sefer de buradaki köylüleri kızdıracak. Ormanda onu arayacak ve kaçırmak için otları tutuşturacaklar. O zaman biz de buradan kaçmak zorunda kalacağız. Gerçekten de Shere Khan bize büyük zarar verecek!”

“Bunu ona söyleyeyim mi?” dedi Tabaqui.

“Dışarı!” diye bağırdı Baba Kurt, “Dışarı çık! Git de efendinle birlikte avlan. Bir gece için zaten yeterince can sıktın.”

“Tamam, gidiyorum” dedi Tabaqui sessizce, “Ah, işte bakın, ilerideki çalılıktan Shere Khan’ın sesi geliyor. Ne düşündüğünüzü ona kendiniz de söyleyebilirsiniz.”

**

Tabaqui gidince, Rama kulak kesildi ve aşığıda, küçük nehre kadar uzanan vadide, avlanamamış ve bunu tüm ormanın bilmesini umursamayan bir kaplanın kuru, öfkeli, hırlayışlarını duydu.

“Aptal!” dedi Rama, “Gece avına böyle gürültüyle başlanır mı hiç! Buradaki av hayvanlarını, kendi şişman Waingunga öküzleri gibi mi sanıyor?”

“Hıh! Avlamak istediği ne boğa ne de geyik” dedi Raksha, “Belli ki insan avına çıkmış.”

Kaplanın sesi bir tür uğultuya dönüşmüştü. Âdeta her yönden aynı anda geliyordu. Ormandaki açık alanlarda uyuyan oduncuları ve bölgedeki çingeneleri şaşkına çeviren, böylece bazen kaplanın

ağına doğru kaçmalarına neden olan bir sestir bu.

“Çok kötü!” dedi Rama, beyaz dişlerini göstererek, “Gölden kurbağa avlasa daha iyi. İnsan avlamak, akıl kârı değil, hem de bizim topraklarımızda!”

Orman kanunu, hayvanların insan yemesini yasaklardı. Bunun nedeni, insan öldürmenin her zaman geri tepmesiydi. Avın ardından er ya da geç filler üzerinde, silahlı beyaz adamlar ve ellerinde mızraklar, oklar ve meşalelerle yüzlerce kahverengi adam ormana gelirdi. O zaman ormandaki herkes bundan zarar görürdü. Ormandaki hayvanlar arasında, insanlardan korktukları düşünülmesin diye “Çünkü insan tüm canlılar arasında en zayıf ve savunmasız olandır ve ona saldırmak mertliğe sığmaz” bahanesiyle insan avlanmaması gerektiği salık verilirdi. Hatta bunu biraz da efsaneleştirerek insan yiyenlerin dişlerini kaybettiğini ve uyuzlaştığını da söylerlerdi.

Bu sırada kaplanın mırıltıları daha da yükseldi ve gürültülü bir “Gaaaarh!” sesiyle son buldu. Sonra da bir uluma duyuldu. Bir kaplan için tuhaf seslerdi bunlar.

“Iskaladı” dedi Raksha, “Ne oldu acaba?”

Rama, birkaç adım koştı ve Shere Khan'ın çalılıklarda yuvarlanırken vahşice kükrediğini duydu.

“Bu aptal, bir oduncunun kamp ateşine atlamış ve ayaklarını yakmış” dedi Rama homurdanarak, “Tabaqui de onunla birlikte.”

“Yokuş yukarı bir şey geliyor” dedi Raksha, bir kulağını seğirterek, “Hazırlan çabuk!”

Çalılıklar biraz hışırdadı ve Rama kalçalarını altına alarak sıçramaya hazırlandı. Ardından dört ya da beş metre havaya yükseldi ve yine bulunduğu noktaya kondu.

“İnsan!” diye bağırdı, “Bir insan yavrusu!”

**

Tam önünde, alçak bir dala tutunmuş, henüz yürümeye başlamış, çıplak, esmer tenli bir bebek duruyordu. Kurtların mağarasına kadar gelen yanakları gamzeli küçük bir armağandı bu... Rama'nın yüzüne baktı ve güldü.

“Bir insan yavrusu mu?” dedi Raksha, “Ben, daha önce hiç yakından bir insan görmedim. Hadi, getir onu buraya.”

Kendi yavrularını ağızında taşımaya alışkın bir kurt, gerektiğinde bir yumurtayı bile kırmadan ağızına alabilir. Rama'nın çenesi çocuğun sırtında kapanmasına rağmen, onu yavruların arasına bırakırken tek bir dişi bile derisini delmemişti.

“Ne kadar küçük! Ne kadar tüysüz ve ne kadar cesur!” dedi Raksha usulca.

Bebek, anne kurdun sıcak postuna yaklaşmak için yavruların arasına sokuldu.

“Aha! Diğerleriyle birlikte o da süt içiyor” dedi Raksha, “Demek bu bir insan yavrusu ha! Çocukları arasında bir insan yavrusu olan başka kurt var mıdır acaba? Bu, çok onurlu bir şey...”

“Böyle bir şeyin olduğunu duymuştum ama bizim sürümüzde daha önce hiç yaşanmamıştı. Belki benden önce vardı, onu bilemem” dedi Rama. Sonra bebeği incelemeye başladı. “Tamamen tüsüz ve sadece ayağımın bir vuruşuyla onu öldürebilirim. Ama baksana şuna! Nasıl da başını kaldırmış ve hiç korkmadan gözlerimin içine bakıyor.”

O sırada mağaranın ağzından içeri vuran ay ışığı birden kesildi. Shere Khan’ın büyük kafası ve omuzları girişi tıkamıştı.

Arkasından Tabaqui’nin ciyak sesi işitildi: “Efendim, ben gördüm, oraya girdi!”

“Shere Khan, seni mağaramızda görmek ne büyük onur!” dedi Rama. Ama gözleri çok kızgındı. “Shere Khan’ın bir şeye mi ihtiyacı var acaba?”

“Evet, avıma. Bir insan yavrusu bu tarafa geldi” dedi Shere Khan, “Ailesi onu bırakıp gitti. Yavruyu hemen bana ver!”

Rama'nın söylediği gibi gerçekten de Shere Khan, ormandaki bir oduncunun kampına saldırmıştı. Yanlışlıkla da kamp ateşinin üzerine basmıştı ve yanan ayaklarının acısından dolayı çok öfkeliydi. Ama Rama, mağaranın ağzının bir kaplanın içeri giremeyeceği kadar dar olduğunu biliyordu. şu anda bile Shere Khan'ın omuzları ve ön ayakları mağaranın girişine sıkışıp kalmış gibiydi. Geriye doğru hareket edebilirdi belki ama ilerlemesi mümkün değildi.

“Kurtlar özgür bir halktır” dedi Rama, “Emirleri, sadece sürülerinin liderinden alırlar. Derisi çizgili bir sığır katilinden değil! İnsan yavrusu bizimdir, istersek onu biz öldürürüz, istemezsek de öldürmeyiz.”

“İster öldürürüz ister öldürmeyiz de ne demek? Onu öldürmeyip de ne yapacaksınız? Besleyecek değilsiniz herhalde! Ayrıca kurt dediğin nedir ki? Bir tür köpek! şimdi hemen benim dediğimi yapacaksınız! O yavru benim hakkım ve hemen geri verilecek! Bu bir Shere Khan sözüdür!”

Kaplanın kükremeleri mağarada gök gürültü gibi çınladı. Raksha, yavrularından sıyrılıp öne fırladı. Karanlıkta zümrüt gibi parlayan yeşil gözleri, Shere Khan'ın

alev alev yanan gözlerine dimdik bakıyordu.

“Öyleyse bu da benim sözümdür” dedi Raksha, “İnsan yavrusu bizimdir seni aksak! Anladın mı? Ve o öldürülmeyecek! Sürüyle birlikte koşmak ve avlanmak için yaşayacak. Sonunda da seni, yani zavallı küçük yavruların ve sığırların katili Shere Khan’ı avlayacak! Şimdi git buradan! Seni kendini bilmez iri kıyım kedi seni! Yıkıl karşımdan hemen!”

Rama, eşine hayretle baktı. Anne kurdun vaktiyle ne kahraman bir savaşı olduğunu neredeyse unutmuştu. O kadar yetenekli bir dövüşçüydü ki ona boşuna ‘Şeytan Öldüren Raksha’ adını vermemişlerdi.

Shere Khan, Rama’yla kapışabilirdi ama Raksha’ya karşı duramazdı. Çünkü onun ölümüne dövüşeceğini biliyordu. Üstelik sırtını mağara duvarına yaslamıştı ve oradan kuvvet alma avantajına sahipti. Kendisi ise mağara girişine sıkışmış bir haldeydi. Bu yüzden mağaranın ağzından hırlayarak geri çekildi ve uzaklaşırken şöyle bağırdı:

“Dilediğiniz kadar dayılanın, bana sökmez! Bakalım sürünüz bu insan yavrusunu beslemenize ne diyecek? O yavru

benim ve sonunda ağzıma girecek, bunu böyle bilin sizi çalı kuyruklu hırsızlar!”

Raksha, nefes nefese kendini yavru-
ların arasına attı ve Rama ona ciddiyetle
şöyle dedi:

“Aslında Shere Khan doğru söylüyor.
Yavruyu sürünün izni olmadan yanımı-
za alamayız. Onu hâlâ yanında tutacak
mısın?”

“Yanımda tutmak mı?” dedi soluk solu-
ğa kalmış olan Raksha, “Gecenin bir vak-
tinde küçücük savunmasız ve aç bir yavru
yanımıza geldi. Üstelik bizden korkmadı!
Bak, daha şimdiden bebeklerimden birini
bir tarafa itti. Şu topal kasap, eğer onu
öldürseydi, işini bitirince Waingunga’ya
kaçacaktı. Buradaki köylüler de cinayeti
bizden bilip intikam için tüm inlerimi-
zi basacaklardı. Onu yanımda tutacak
mıyım? Kesinlikle tutacağım!” Sonra
insan yavrusuna döndü. “Sen de orada
kıpırdamadan yat, seni küçük kurbağa!
Ah evet, işte senin adın da bundan böyle
bu olacak; Mowgli... Yani kurbağa... Ve
Mowgli, onun seni avlamaya çalıştığı gibi
senin de Shere Khan’ı avlayacağın bir gün
gelecek mutlaka.”

“Ama sürü buna ne diyecek?” dedi
Rama.

Orman kanununa göre her kurt yuva kurduğunda ait olduğu sürüden ayrılabilir. Ancak yavruları kendi ayakları üzerinde durabilecek kadar büyür büyümez, diğer kurtların yavruları tanıyabilmesi için onları ayda bir kez dolunayda yapılan sürü konseyine getirmesi gerekirdi. Bu denetimden sonra yavrular istedikleri yerde koşmakta özgürdü.

**

Rama, yavruları biraz koşabilecek kadar büyüyünce, bir gece onları, anne kurdu ve Mowgli'yi konsey toplantısının yapılacağı tepeye götürdü. Burası yüz kadar kurdun rahatlıkla saklanabileceği, büyük taşlar ve kayalarla kaplı bir tepeydi.

Tüm sürüyü gücü ve zekâsıyla yöneten büyük, gri, yalnız kurt Akela, kayanın üzerinde boylu boyunca uzanmıştı. Onun altında, bir geyiği tek başına yakalayabildiği günler gerilerde kalan boz renkli emektarlardan, üç yaşındaki genç siyahlara kadar her boy ve renkten kırk kadar kurt oturuyordu.

Akela, bir yıldır onlara liderlik ediyordu. Gençliğinde iki kez kurt tuzağına düşmüş, bir kez de insanlar tarafından dövülüp ölüme terk edilmişti. Bu yüzden

insanların gelenek ve göreneklerini biliyordu.

Kayada çok az konuşulurdu. Yavrular, anne ve babalarının oturduğu çemberin ortasında birbirlerinin üzerinde yuvarlanırken, ara sıra yaşlı bir kurt sessizce bir yavrunun yanına gider, ona dikkatle bakar ve yine sessiz adımlarla yerine dönerdi. Bazen de bir anne, gözden kaçmadığından emin olmak için yavrusunu ay ışığına doğru iterdi.

Akela, kayasından haykırırdı: “Yasayı biliyorsunuz, yasayı biliyorsunuz. İyi bakın, ey kurtlar!”

Ve endişeli anneler bu çağrıya kulak verirdi: “İyi bakın, ey kurtlar!”

Sonunda zamanı geldiğinde Raksha'nın boynundaki tüyler diken diken oldu. Şimdi sıra yeni evladına gelmişti. Rama, Mowgli adını verdikleri insan yavrusunu ortaya itti. Çocuk da orada oturup ay ışığında parlayan çakıl taşlarıyla oynayarak gülmeye başladı.

Akela, başını patilerinden hiç kaldırmadı ama tekdüze haykırışına devam etti: “İyi bakın, ey kurtlar!”

Birden kayaların arkasından boğuk bir kükreme yükseldi. Bu, Shere Khan'ın şikâyetçi bir tondaki kükremesiydi: “Yavru

benim! Onu bana verin. Özgür kurt halkının bir insan yavrusuyla ne işi olabilir?”

Akela, kulaklarını bile kıpırdatmadı. Kaplanın itirazlarını hiç umursamadığı belliydi. Tek söylediği şu oldu: “İyi bakın, ey kurtlar! Özgür kurtların, liderleri dışında birinin emriyle iş yaptığı nerede görülmüştür? İyi bakın!”

Derin hırıltılardan oluşan bir koro sesi duyuldu ve dört yaşındaki genç bir kurt Shere Khan’ın Akela’ya sorduğu soruyu tekrarladı: “Özgür kurtların bir insan yavrusuyla ne işi olabilir?” İnsan yavrusunun aralarına katılmasına karşı olduğu belliydi.

Orman kanunu, bir yavrunun sürü tarafından kabul edilmesi konusunda herhangi bir anlaşmazlık olması halinde, anne ve babası olmayan en az iki sürü üyesinin onun adına konuşması gerektiğini açık ve net bir şekilde belirtiyordu. Peki, Mowgli’yi savunacak iki kişi çıkacak mıydı?

“Bu yavru için kim konuşacak?” dedi Akela, “Özgür kurtlar arasından kim çıkıp onu savunacak?”

Cevap gelmedi. Raksha, eğer iş dövüşmeye kadar varırsa, bunun son dövüşü

olacağını bildiği için huzursuzca kıpırdandı. Hazırlıklı olmalıydı.

Derken sürü konseyine katılmasına izin verilen ve kurt soyundan gelmeyen tek yaratık arka ayaklarının üstüne kalkarak homurdandı. Bu mahmur bakışlı bir boz ayıydı. Adı Baloo'ydu ve kurt yavrularına orman kanunlarını öğretmek onun göreviydi. Sadece yemiş, bitki kökü ve bal yediği için kurtlarla yiyecek konusunda bir rekabet içinde değildi. Bu yüzden istediği yere girip çıkabiliyordu.

“İnsan yavrusu adına konuşacak birini arıyorsunuz öyle mi?” dedi, “Ben onun adına konuşurum. Belki şatafatlı sözler edecek bir yeteneğe sahip değilim ama hep doğruyu söylerim. İnsan yavrusundan size zarar gelmez. Bırakın sürüyle birlikte koşsun ve diğer yavruların arasında yaşasın. Ona her şeyi bizzat ben kendim öğreteceğim.”

“Bir başkasına daha ihtiyacımız var” dedi Akela, “Baloo konuştu ve genç yavrular için öğretmenimiz o. Baloo'dan başka kim konuşacak?”

O sırada siyah bir gölge çemberin içine düştü. Bu kara panter Bagheera'ydı. Her tarafı simsiyahtı. Ama postundaki benekler, ışık doğru açıdan geldiğinde suya batı-

rılan ipek kumaşın üstündeki desenler gibi ortaya çıkıyordu. Herkes Bagheera'yı tanırdı ve kimse onun yoluna çıkmak istemezdi. Çünkü o Tabaqui kadar kurnaz, vahşi bir bufalo kadar cesur ve yaralı bir fil kadar pervasızdı. Ama ağaçtan damlayan yabani bal kadar hoş bir sesi ve kuş tüyünden daha yumuşak bir derisi vardı.

“Ey Akela ve siz özgür kurt halkı!” diye mırıldandı, “Konseyinizde bulunmaya hakkım yok ama size orman kanununun başka bir maddesini daha hatırlatmak isterim. Bu madde der ki eğer bir yavrunun sürüye katılması için onu temsil edecek iki sürü elemanı bulunamazsa, bu sorunu çözenin başka bir yolu daha vardır. O da yavrunun hayatına karşılık bir bedel ödemektir. Ve kanunda bu bedelin kim tarafından ödenip ödenemeyeceği belirtilmiyor. Bir kurt da olabilir, bir panter de... Haklı mıyım?”

“Evet! Evet!” dediler her zaman aç olan genç kurtlar, “Bagheera'yı dinleyin. Yavru bir bedel karşılığında satın alınabilir. Kanun böyle.”

“Burada konuşmaya hakkım olmadığını bilerek izninizi istiyorum.”

“Konuş o zaman” diye bağırdı yirmi ses.

“Savunmasız ve tüysüz bir yavruyu öldürmek utanç verici bir iştir. Ayrıca, insanlar zekidir. Bu yavru da büyüdüğünde sizin için daha faydalı olabilir. Baloo onun adına konuştu. Şimdi Baloo’nun sözüne ben de bir söz ekliyorum. O insan yavrusuna bedel bir boğa teklif ediyorum. Eti semiz, henüz yeni ölmüş kocaman bir boğa... Buradan sadece yarım mil ötede... Eğer insan yavrusunu sürüye kabul ederseniz, bu bedeli ödemeye hazırım. Ne dersiniz?”

Çok sayıda sesin yükseldiği bir yaygara koptu: “Ne önemi var? Nasılsa kış yağmurlarında ölür... Ya da yazın güneşte kavrulur... Çıplak bir kurbağanın bize ne zararı olabilir ki? Bırakalım sürüyle birlikte koşsun... Boğa nerede, Bagheera? Panterin teklifi kabul edilsin...”

Bu sözlerin ardından Akela’nın derinden gelen sesi duyuldu: “İyi bakın, iyi bakın, ey kurtlar!”

Mowgli, hâlâ çakıl taşlarıyla ilgileniyordu. Bu nedenle kurtların teker teker gelip onu incelediklerini fark etmedi. Sonunda hepsi ölü boğa için tepeden aşağı indiler. Sadece Akela, Mowgli’yi evlat edinen iki kurt, Bagheera ve Baloo ile birlikte orada kalmıştı.

Shere Khan, gecenin karanlığında öfkeyle kükrüyordu çünkü Mowgli'nin kendisine teslim edilmemesine çok kızmıştı.

“İyi kükre” dedi Bagheera bıyıklarının altından, “Çünkü bu çıplak şeyin seni başka bir ezgiyle kükreteceği zaman gelecek. İnsanları tanıyorsam bundan da adım gibi eminim.”

“İyi bir çözüm buldun, seni tebrik ederim” dedi Akela, “İnsanlar ve yavruları çok akıllıdır. O yavrunun zamanla bize çok yardımcı dokunabilir.”

“Evet” dedi Bagheera, “Onunla iyi geçinmek lehinize olur. Çünkü hiç kimse bir sürüye sonsuza dek liderlik edemez. Her saltanatın mutlaka bir sonu olacaktır. İşte, o zaman geldiğinde belki de bu insan yavrusundan büyük bir iyilik görebilirsiniz.”

Akela, hiçbir şey söylemedi. Bir sürü lideri güçten düştüğünde, diğer kurtlar tarafından öldürülür ve yerine yeni bir lider seçilirdi. Yalnız kurt, işte şimdi bunu düşünüyordu yani er ya da geç başına gelecek olanı...

“Onu götürün” dedi Rama'ya dönerek “Ve onu özgür kurt halkının bir üyesine yakışacak şekilde eğitin.”

Böylece Mowgli, ölü bir boğa karşılığında ve Baloo'nun hakkında söylediği güzel sözler sayesinde Seeonee kurt sürüsüne katılmış oldu...